

Základní škola Norbertov, Praha 6, Norbertov 1

IRENA RACKOVÁ

Zpracovali:

Barbora Čekalová, Simona Benátová, Rozálie Vacková, Matouš Kostkan, Olivek Slanec
Pod vedením Mgr. Olgy Šátkové

Paní Irena Racková, se narodila dne 23. 7. 1925 v Jičíně. Kvůli novému otcově zaměstnání se museli přestěhovat do Brna a tam celý krutý příběh začal. Když otec odmítl obrázek Hitlera ve své kanceláři, tak ho druhý den odvezli do Osvětimi a rodina ho už nikdy neviděla. Pak přišla rodině zpráva, že je odvezen do Terezína.

Já jsem tam byla od 29. listopadu 1941 do 9. ledna 1942

Poté je převáželi prvním transportem do města Riga ve velice těžkých podmínkách. Na místě oddělili všechny staré lidi a postříleli je. Zbytek lidí šlo 30 km do lágru. První strašným zážitkem, který Paní Irena zažila, bylo potrestání tří nevinných mladých chlapců, tak že je popravili před očima ostatních.

Nemohu vám vyličit všechno střelení, všechnu hrůzu, všechno ponižení, kterého jsme se dočkali a neustále měli. To jste nebyla člověk, to jste byla kus, jaký degradování je, když jste číslo.

Neměli co jíst. Každá osoba měla nárok jen na 100 gramů chleba a z toho se nedalo vyžít, ještě když pracovali. Matka zůstala v koncentráku a třídila oblečení a Paní Irena se sestrou pracovala ve velké továrně Meteor. Přestěhovali se do té fabriky a lepili tam rozstřílené čluny. Jednou se zeptala, německého dozorujícího vojáka, jestli nemůže přivést maminku k ní.

Já jsem si jednou dodala odvahy a říkám mu, že mám jedny hodinky Schaffhauzeny, to je Švýcarská značka, jestli by mi je neschoval

On souhlasil, a za pár dní maminka pracovala ve stejné továrně s dcerami. Z továrny, kde pracovala, pašovala Irena gásu pro raněné a jednou ji chytili a postavili ji stranou a jen čekala.

Neumíte si představit jaké to je pocit, když hodinu čekáte, možná i víc já nevím a nevíte, co s váma bude. Jestli vás zastřelí nebo vám řekne, ať jdete domu.

Nakonec ji řekli, ať odprejskne. V Rize drsné podmínky nepřežila, jedná ze sester Ireny a zemřela na tyfus. Když se začala blížít ruská fronta, převezli všechny lidi trajekty v podpalubí a dojeli do koncentračního tábora v Stutthofu. Když připulili, nahnali je bičem dovnitř domků, zvláště ženy a zvláště muže.

Pak mezi nás přišli z Maďarska a ty byli úplně zničení, protože ty byli svlečený, nahý a jenom zahalený dekou a ta deka se hýbala, ta byla plná vší. To bylo strašný.

Ráno ve 4 hodiny je vyhnali esesáci a vybírali lidi do plynový komory. Irena a její sestra měli veliký strach o matku, protože v očích esesáků už byla stará.

Já jsem jednou špatně stoupla do ty řady. Nějaký esesák mi dal facku tak hroznou, že do dneška na tu ucho neslyším. Praskl mi bubínek, prostě jsme spadla. No honem jsem se zdvihla, protože u nich, jak jste spadla, tak vás zastřelili.

Po čase se jim povedlo, že Irenu, matku a sestru vybraly na těžkou práci na stavbu silnic. Východní fronta se blížila a zajatci šli 100 km pochod smrti do Sofienwaldu. Po cestě se zastavili, všechny je nahnali do velké stodoly a už tam byli i další pochody zajatců.

Mezi tím tam byli koně, jeden kuň potratil, crčela z něj krev a kusy masa a ty lidi byli tak hladoví, že se na vrhli, bylo to hrozný... a jedli to.

Už byl březen 1945, přijeli Rusové, postříleli všechny, koho považovali za nepřítele. Ostatním řekli, že mohou jít. Paní Irena byla tak šťastná, že je konec války, a že přežila. Vyšla ven, překračovala mrtvoly a zpívala si „Proč bychom se netěšili“. Ani cesta domů nebyla lehká, ale i tak se setkala s lidským jednáním ze strany ruského důstojníka, který se ji zeptal, po čem nejvíc touží?

Já jsem řekla po čokoládě. Já jsem vždycky milovala čokoládu. Druhej den přišel voják, donesl v ruksaku německou čokoládu. Já tu čokoládu měla až do Brna.

Do Česka se po pochodu smrti, osvobození a strastiplné cestě nakonec se Irena vrátila v květnu 1945. Irena si zase začala plně užívat života. Chodila tancovat a tam našla svého nastávajícího muže Milana Racka a vdala se za něj v roce 1949. Paní Irenu hlavně zachránilo, naděje na to že Přežije. Byla o tom přesvědčená a nikdy se nevzdala.

A prostě věřila jsem, že se vrátím. Já nevím proč, bylo to opravdu hrozný, protože ne denně, ale každých 5 minut jste byla pod trestem smrti, ale já jsem furt věřila, že to přežiju.